

Markéta Šichtařová: Stávka lidstva proti rozumu

- CZ24 News | 3. června 2021

Celý svět přichází o svobodu. Prý se přežila. A pokud se někdo ohání svobodou, v mnoha případech nechápe, co to svoboda je. Mluví o svobodě – a má na mysli své nárokování, své požadavky, svou údajnou potřebnost.

Takže nenechme se mýlit: Svoboda je možnost žít svůj život tak, jak ho žít chceme. Možnost. Tedy *možnost* hledat si práci, *možnost* koupit si bydlení, *možnost* vydělávat, *možnost* cestovat, *možnost* spotřebovávat. Nikoliv *nárok* na práci, *nikoliv* nárok na byt, *nikoliv* *nezasloužené* peníze přerozdělené od těch, kdo je vydělali, *nikoliv* hranice zavřené v rámci údajné *ochrany* lidí před virem, *nikoliv* *nárok* na spotřebu a teplý oběd.

Opěvovaná je čínská nesvoboda. Její systém sociálních kreditů se plíživě šíří světem. Mnozí ztratili víru ve svobodu. Důvěra v ni je mezi mladými lidmi údajně nejnižší v historii¹.

Planeta je předlužená. Globální dluh dlouhodobě roste. Po Druhé světové válce byly vlády ovládnuty keynesiánskou myšlenkou, podle níž budou vyhlazovat hospodářský cyklus tím, že se ve zlých dobách víc zadluží, aby v lepších dobách dluh splácely. Už tato myšlenka sociálního inženýringu byla sama o sobě filozoficky chybná, ale pořád to byla perla proti dnešní hromadné vzpouře lidstva proti použití rozumu. Postupně po válce v rámci keynesiánství přebytkových rozpočtů ubývalo, až v některých zemích zmizely nadobro. Ačkoli dluh dlouhodobě rostl, bylo to jako nic proti tomu, co přinesl rok 2020 a záminka koronaviru.

Podle Institutu pro mezinárodní finance (IIF) vzrostl globální dluh koncem roku 2020 na 277 bilionů dolarů². Vyspělé země už ve třetím kvartále 2020 dlužily 432 % svého hrubého domácího produktu. Koncem roku 2019 to přitom bylo jen 380 %. Za pouhých devět měsíců tak vyskočil dluh vyspělých zemí o 52 procentních bodů. Pokud by to mělo pokračovat, musí se současná ekonomika založená na dluhu zhroutit.

A pokud toto zadlužování pokračovat nebude – ekonomika se „zhroutí“ taky, jen později a ne tak spektakulárně, ne v podobě klasického poklesu. Totiž „jen“ ztratí konkurenceschopnost, drajv, prudce poklesne kvalita výrobků a služeb, nikdo nebude ochoten hlásit se k odpovědnosti za cokoliv. V každém polosocialistickém podniku se budou zaměstnanci hádat ne o to, jak vyřešit problém, ale o to, na koho svalit vinu za problém. Namísto kvalitních výrobků budou podniky produkovat nedostatkové zmetky. Že vám ta vize připomíná socialismus před rokem 1989? A kam jinam také severoatlantický svět spadává?

Tohle všechno bylo před pár lety považováno za nemožné. Před deseti lety by všichni ekonomové na podobnou výši dluhu reagovali slovy, že bankrot tak zadlužených zemí je nevyhnutelný. Dnes se noví „jakoby-ekonomové“ vzešli z univerzit, kde jim profesori teoretici vtloukají do hlavy, že vlastní myšlení je přežitek a vědecký konsenzus je základ, tváří, že vše vyřeší takzvaná moderní měnová teorie a jí vzyvaný tisk peněz. To je naprostá změna paradigmatu. Jsme ve staronovém světě. Klasická liberální ekonomie tvrdí, že takový stav nemá dobré řešení. Opatrně totéž už připouští dokonce i IIF. Kolektivistická ekonomie, ať už marxistická, maoistická, castrovská či jihoamerická, vyzývá ještě víc státu a ještě víc přerozdělování.

Najednou zde máme dva na první pohled odborné ekonomické názory, dvě školy, dva proudy. Tvářit se ovšem, že jsou rovnocenné, že je mezi nimi možná diskuse či snad dokonce nedejbože kompromis, by bylo jako hledání kompromisu mezi vrahem a jeho obětí. Nelze tolerovat názor, který je tak amorální, že v dějinách vždy vedl k zotročování svých obětí.

Jenomže namísto toho, aby byla mysliteli a elitou země nemorální (nejen) ekonomická kolektivistická doktrína striktně odmítnuta, je to naopak starý svobodomyslný proud, který je mediálně a politicky upozaděn jako přežitý. Pokrokaři nediskutují. Jsou si jisti svou pravdou. Nikoliv však na základě argumentů, protože argumenty jsou výplodem rozumu. Jsou si jisti svou pravdou na základě své víry a na základě toho, že jí věřit chtějí.

K tomu všemu vyspělý svět vymírá a demografické prognózy ukazují, jak velkou roli bude hrát Afrika, která se ovšem neukazuje jako dobré místo k životu pro tolik dalších milionů lidí. Tito lidé se budou chtít nechtě muset vydat na pochod jinam. V Africe pro ně nebude nejen dost místa, ale ani vody. Je jen těžko představitelné, že se nedostaví další migrační vlna.

To zase zapadá do vize mnohých, že svět čeká nový, velký válečný konflikt. Slova britského premiéra, že je dnes mezinárodní situace nejnebezpečnější a nejvyhrocenější od konce Studené války, jsou alarmující. Z pohledu ekonoma je ovšem ještě víc alarmující to, že Británie má obří dluh, rating jí klesl na úroveň ČR a chce další výdaje, u kterých premiér neumí říct, kde na ně vezme. Ekonom tuší: porostou daně.

A uvědomme si – celý severoatlantický svět se vyvíjí víceméně stejně. Takže pokud v několika zemích rostou daně – ve všech rozvinutých zemích porostou daně!

Proto ta velká snaha mnohých lidí utéct někam, kde jsou na ně státy krátké – tedy do virtuálního světa kryptoměn. A proto ta velká nenávist států ke kryptoměnám – špatně se Velkému Bráchovi kontrolují.

Autor: Markéta Šichtařová

Zdroj: <https://sichtarova.blog.idnes.cz>